Istoria nu ne-a învăţat nimic

Miercuri, **10 iunie 2009** *– Gili Cârstea*

Voi ştiţi că loialităţile mele sunt fără excepţie acaparate de cetatea şi patria aceea care îl fascina şi pe Avraam, părintele nostru spiritual.

Şi totuşi, zilele astea o veste m-a făcut să mă simt mândru de fraţii mei din oraşul natal, Giurgiu.

Aici, pentru prima oară în experienţa lor, poştaşii Domnului au fost întâmpinaţi cu puţină omenie. Nu le-a făcut nimeni scandal, nu i-au pus să zică „shibolet," au primit revista natural, aşa cum se cade unui om civilizat; dar şi mai mult, chiar au fost invitaţi la masă, lucru nemaiauzit până acum.

Se aşteptau să încaseze castanele deja devenite familiare, şi iată nişte fraţi care se poartă ca fraţii, chiar dacă apreciază sau nu solia 1888. Este un lucru elementar să întrebi pe cineva dacă are unde să poposească, dacă este obosit sau flămând. Pentru prieteni, aşa ceva este natural; dar când o faci pentru oameni pe care îi evaluezi ca fiind duşmani, intrăm deja într-o altă lume. Giurgiuvenii mei... Cine se aştepta?

Dar aceasta este o excepţie; probabil aceea care întăreşte regula. Iar regula este împiedicarea cu orice preţ a răspândirii adevărului despre fapta noastră reprobabilă din 1888 în mijlocul poporului.

Ne place sau nu, ca popor exact în acest punct al istoriei ne aflăm: Repetăm greşeala fiecărei generaţii trecute, care nu au reuşit să identifice solia şi solii lui Dumnezeu pentru timpul lor.

Era de aşteptat ca acum, după atâta amar de ani, în care am dezbătut şi disecat istoria sacră la milimetru, în zeci de mii de sesiuni ale şcolii de sabat, în milioane de predici şi alte milioane de pagini imprimate, să pricepem, în sfârşit, maniera în care lucrează Dumnezeu.

Degeaba. Ca întotdeauna, vedem în lumina de adevăr prezent „ceva periculos," şi astfel ne trezim de partea greşită a baricadei. Avem o teamă secretă că am putea scăpa hăţurile din mână şi să ajungem în şanţ cu minunata noastră Laodicea.

Ce fel de dovezi ar aştepta îngerul bisericii Laodicea, spre a ceda conducerea în mâna Duhului Sfânt? De ce fel de garanţii are el nevoie spre a fi sigur că lucrarea este condusă de Dumnezeu, şi că aşa lucrează El, pe o cale „foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor"?

Eu cred că Dumnezeu nu a dorit niciodată să lucreze pe o calea diferită de ordinea firească a lucrurilor. A fost ideea Lui să încredinţeze Via unor administratori, şi dorinţa Lui expresă ca ei să se ocupe de Vie. Dar administratorii L-au pus pe Dumnezeu în poziţia imposibilă de a lucra „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor," prin refuzul permanent de a ceda partea de rod cuvenită Proprietarului.

De ani de zile Via produce doar pentru administratori. Aceştia sunt foarte activi şi preocupaţi de binele Viei. O sapă, o stropesc la vreme, dărâmă gardurile vechi şi sădesc noi soiuri, mai productive, mai rezistente la boli. O dotează cu teascuri mai sofisticate, cu linii de îmbuteliere mai eficiente, astfel ca productivitatea să fie maximă. Şi totuşi, vinul se alterează chiar înainte de a fi îmbuteliat, ameţind pe toţi consumatorii lui.

Nu, Via Domnului nu face struguri sălbatici (Isa 5:2) aşa, că i s-a năzărit ei. Mlădiţele alese totdeauna vor da roade bune. Tragedia vine din experimentele de inginerie genetică pe care vierii le tot testează pe spinarea acestui popor, în speranţa că via va produce şi fără Ploaie.

Dar fără Ploaie, fără revărsarea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie („un învăţător al neprihănirii" – Ioel 2), această Vie va da totdeauna struguri sălbatici. Opoziţia a fost, este şi va fi partea tuturor celor care îndrăznesc să spună că Via Domnului produce roade sălbatice:

„Opoziţia este partea tuturor acelora pe care îi foloseşte Dumnezeu spre a prezenta adevăruri speciale pentru timpul lor... Astăzi există aceeaşi dispoziţie de a accepta teoriile şi tradiţiile oamenilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu ca şi în secolele trecute. Cei care prezintă adevărul pentru acest timp nu trebuie să se aştepte să fie primiţi mai bine decât reformatorii din trecut. Marea controversă dintre adevăr şi eroare, dintre Hristos şi Satana, va creşte în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi... Formele opoziţiei faţă de adevăr se pot schimba, vrăjmăşia ar putea fi mai puţin vizibilă, deoarece este mai subtilă; dar acelaşi antagonism există încă şi se va manifesta până la sfârşitul timpului" (GC 143, 144).

Da, marea controversă creşte în intensitate, iar antagonismul faţă de adevărul sanctuarului se manifestă cu tot mai mare forţă acum, când fecioarele sunt în pericol să se trezească şi să înţeleagă destinul lor înalt, acela de a deveni Mireasa lui Hristos.